Miskovics Anna

Én Penelopém,

ébren vagyok. Hosszú idő óta először. És nem csak ama bizonyos értelemben. Meglepetten vették tudomásul érkezésem, már-már lemondtak rólam, de én kitartottam. Láthatatlan szálak fűznek ehhez az élethez, de erősebbek, mint maga a létezés. Nem tapintható, de érezhető, minden sejtemmel, minden porcikámban végigárad. Hosszú hetekig a sötétség foglya voltam, így elhiheted mily nagy örömmel vettem tudomásul a legkisebb fényességet magam körül, legyen az egy barátságtalan sátor mogorva zöldje, vagy a közeledő nővérke fehér köpenye, amint a gyenge fényben felsejlik előttem. Félek, nem szolgálhatok jó hírekkel, habár egyben vagyok, nagyjából. A repeszek nem kíméltek, s azt mondják az egyik a koponyámba fúródott. Időről időre csordogáló vér szaga émelyít, legyengültem. Nem engedték, hogy megnézzem magam, de tapintásra még én, én vagyok. Igazad volt, és talán kettőnk megmaradt darabkáiból összerakhatunk egy ép egészet. Az így is több lesz, mint, amit sokan reméltek. Persze, csak ha még érdekellek. Úgy tervezem, szavadon foglak, hogy életedet megoszd egy ilyen kriplivel, amivé lettem. Ugyan-ugyan, azért ne ijedj meg, nem kell komolyan venned, látod a humorom még nem hagyott el, te is tudod, hogy nem tennélek ki ilyesminek, szabadon dönthetsz édesem, ha így már nem kellek neked, én megértem, nem okollak érte. És talán nem is festek olyan rémesen, mint képzelem. Nem hallgathatom el, tudnod kell, Te vagy az egyetlen, amit még nem vettek el tőlem. Azt csak te teheted. Kész csoda, hogy élek, hogy megmenekültem, szeretném hinni, hogy nem volt értelmetlen. Bátor bakák helyeztek biztonságba, és lelkiismeretes kezek férceltek össze, tápláltak és melegítettek, mindent, amit tudtak, el-követtek értem, de a lelkemet, drága, azt neked köszönhetem. Azt, hogy visszatérhettem ebbe az életbe. Nem általatlak, nem épen és egészségesen, s nem sértetlen, mint inkább meggyalázott, de még meglévő lélekkel. Cafatos, megfakult fényképed sok lehetetlennek tűnő, nehéz napon átsegített. Állítom neked, azért, hogy még magamra ismerek, közös emlékeink a felelősek. Cudar sorsunk ellenére, dacára a távolságnak, és időnek, mi ketten egyazon dolgon osztozkodunk. Ha hazaérek, mint remélem, szerelmünk ismét virágba borítja majd azt az élettelen földet, ígérem. És nem, nem engedlek el többet. Nem jöhet oly eszme, oly kor vagy kényszer, amely engem az oldalad mellől kitéphetne. Nem ebben az életben, nem ameddig élek, nem, ha már feléledtem. Leveleid utánam

küldték, s habár nem mindegyik élte túl, a java olvasható állapotban elért hozzám. Még a legkétségbeesettebb sorod is üdítően hatott, mert kirángatott az itt folyó borzadályból, képzeletben hozzád repített. Jól mondtad kedvesem, inkább együtt vesszünk el, ha választanunk lehet, s fizessenek ők a lelkiismeretükkel. Minden fájdalmas mondatod egyszerre keseríti és melengeti szívem, mert azt ordítja, van még benned élet, és hogy még az enyém vagy. De hidd el, s ne korholj engem, ha azt mondom, míg nem láthatlak, s nem érinthetlek, addig nem hiszem el, hogy visszatértem. Ez csak első lépésem, melyet a fény felé tettem a barlang mélyéről, amibe bekergettek minket. Ami az ittlétemet illeti, hogy némi fogalmad legyen, a megrekedtség érzése írja le a legteljesebben. A felejtés és halál keserű, átható szaga terjeng a levegőben, a létezésbe oly nagy elszántsággal kapaszkodók nyöszörgése altat el, s ébreszt minden reggel. Ha csak az életemet vették volna el, mily könnyű volna, s mily kegyes, hiszen akkor nem kéne irtózatos tetteinkre, a veszteségeimre, s elkárhozott lelkemre gondolnom, s hiányod sem emésztene oly nagyon. Bizony nem az életünket, mint inkább múltunkat, s jelenünket vették el, sőt még a jövőnkre is szemet vetettek, hisz minden újabb nappal megrabolnak minket, megrövidítik a szerelmünket, s nem tudjuk majd visszafizettetni velük adósságukat, nem szabhatunk ki rá kamatot, hogy áldozatunk meg-térüljön. Nehezen térek magamhoz a hiányod okozta elkeseredésből, és az itt megélt zavaros, visszataszító képektől mik nem tágítanak elmémből. Néha kételkedem, hogy a veled töltött idő igaz volt, hogy valóban létezett egy élet ezelőtt. Túl a sár- és vérszínű, félelem szagú üresség̈en, a tolakodó erőszakosságon, vad embertelenségen és állatias engedelmességen. Hol, merre van az az otthon? S hol van lágy öled melegsége, szűnni nem akaró odaadásod és lelkesedésed? De mégis, hiába a hosszú hónapok, s évek, mik szigorúan lehagytak minket, néha még mindig olyan, mint az utolsó napon, amint elbúcsúztál tőlem, szinte leterít lábamról az emléke. Ahogy szorítottál, mint, akinek nincs szándékában elengedni engem, a körmeid a durva anyagon át is a húsomba fúródtak, de én nem bántam, azt kívántam, bár hatalmadban lenne megállítani, s ajkaink oly mohón tapadtak egymáshoz, hogy mások azt hihették volna, már szét sem választhatók. Húzódozva hátráltam tőled, próbáltam erősnek mutatni magam életem legijesztőbb pillanatában is, de ujjaid hegyével még kapaszkodtál belém, méterekig nem bírtam megfordulni, nem akartam elengedni vizenyős pillantásod. Mikor megtettem, az én arcomat is elöntötte a könny. Az ágyban fekve, a sátorponyvára vetítem utolsó együtt töltött pillanatunk, a kérlelő, szerelmes tekintetedet, s megelőző napjaink, mit szinte megszakítás nélkül egymás karjaiban

töltöttünk a Kapitány nagylelkű beleegyezésével. Mintha ő is sejtette volna, miféle szörny ragad el mellőletek, talán örökre. Szüntelen magunkra gondolok, s csak rágom magam. Azt mondták, nem engednek vissza a harctérre, innen már vagy hozzád, vagy a teremtőhöz térek meg. Bár kétlem, hogy létezne nézője kegyetlenkedésünknek. A nővérke egyre azt panaszolja, hogy szófogadatlan vagyok, hogy többet kellene aludnom, hogy az meggyorsítaná gyógyulásomat, s én azzal a válasszal főzöm puhára, hogy az árnyvilágban töltött hosszú tartózkodásom után többre értékelem az éber létet, legyen egy kicsit elnézőbb velem. De neked képtelen vagyok hazudni szerelmem, tudnod kell a valódi okot, hogy mi tart vissza engem, hogy mennyire rémiszt a gondolat, hogy lehunyjam a szemem, mikor a rettenet kapuja kitárul előttem, és az elveszettek bosszúsága, a holtak látványa mind elém tárul. Egyszerre tort ülnek a leharcolt földbuckákon, a kihalt, lepusztított tájon, ott, ahol egykor a dús növényzetet lengette a szél, most élettelen testek hányódnak szétszórva, amíg a szem ellát, s olybá tűnik, még azon is túl. Időnként téged is köztük látlak, mint egy kísértetet, áttetszőn, színtelenül bolyongsz köztük, ijesztő és kétségbeejtő válaszra késztetve engem, csak kiáltok utánad, mert lábam, mint két használhatatlan fahusáng engedetlenül állnak, nem bírok mozdulni, elnyűtt látványod az őrület határára sodor, s toporzékolva térek magamhoz az ágyban, saját verejtékemtől csatakosan markolom a levegőt, vagy saját bőrömet. S a naplemente, mint írod, majdnem éppoly káprázatos, mint egykoron volt, amikor elég magasra tekintettem, túl a bíbor mezőn, a vér áztatta földön, mellyel egybefolyt, túl a mozdulatlan testek tengerén, melyekkel csak az árnyak táncoltak az alkonyatban. Túl az elkeseredésemen, félelmeimen, éhségemen, fájdalmamon és csalódottságomon. Azon egyre ritkuló alkalmakon, mikor képes voltam erre, én is megfürödtem a nagylelkűen kitárulkozó színkavalkádban, és honvágyam valósággal megfullasztott. Az ellenség nem tudott elpusztítani, és hátborzongató a gondolat, hogy egy láthatatlan veszély fenyeget, rémképektől kell tartanom, hogy kikergetik belőlem az értelmet, majd annyira ellehetetlenítenek, hogy az alvást teszik meg maguk helyett ellenségemnek. Mint, hogy két éjjelnél többet nem tudtam meglenni, anélkül, hogy magával ne ragadott volna az álmosság, talán alaptalan a félelmem, de az is megfordult a fejemben, hogy a nővérke titkon altatót csempészett az ételembe, hogy akaratomon kívül felszámolja önkéntes absztinenciámat. Ilyenkor hánykolódom, minduntalan menekülni kívánok a rám erőltetett álomkórban eltöltött órák kínjának karmai közül, de a gyógyszer nem enged egykönnyen a felszínre. Abban reménykedem, hogy a rémek nem követnek majd, s mellettetek egy ágyban ismét nyugodtan hajthatom

álomra a fejem. Minduntalan igyekszem elképzelni magunkat, a változásokkal együtt, mely mindkettőnkön végbement. Fáj, hogy kíméletlenül ostorozod magad, mikor ez mind oly lényegtelen, míg egy apró részed is maradt, én hálával adózom érte. S hidd el, nem akarhatsz jobban látni engem, mint én téged, még szégyennel telve is, hogy miként kínzott meg téged a bizonytalanság, aggódás és egymás nélkülözése ezekben a nehéz időkben. De én készen állok, bármivel is találom magam szemben, mikor majd gyönyörű arcodra nézek, erősebb lesz a vágyam a bűntudatnál, ami azóta kínoz, hogy magadra hagytalak azon a keserves napon, és tudni fogom, hogy pontosan ez volt az, ami életben tartott. Csak abban bízom, hogy türelmed kitart érkezésemig s azt követően is, mikor a legnagyobb kihívás vár ránk, s nem hiábavalóan igyekszünk majd visszatalálni egymáshoz, megszokni, összeölteni és kitölteni szétzilált kapcsolatunk töredékeit. Hogy lesz még erőd megbékélni velem, és mindazzal az őrültséggel, melyet igyekeztem röviden felvázolni neked. Megértem a kétségeidet, s kíváncsiságodat, melyet hallgatásom eredményezett, de mindkettőnknek jobb, ha bizonyos dolgokról nem, vagy csak ráérősen beszélünk. Ha tudnád, ha látnád, hogy mibe rángattak bele, hogy miket meg nem tettem, iszonyodnál tőlem, s megutálnál érte. Én egyszerre gyűlölöm mostani, és szánom ifjonti önmagam, aki valaha voltam. Ne kívánj, ne akarj belelesni a borzalmak kútjába, mert gyorsan a mélyén találnád magad, amint levegőért kiálltasz. Én már csak tudom. Nem túlzok, s higgy nekem, a te érdekedben beszélek. Nem akarod megismerni ezt az istentelen szégyent, félelmet és mérget, amit érzek. Sejtelmeid a változásról, önmagunk elvesztéséről nem állnak messze a valóságtól. Szinte képtelenség volna azt hinni, hogy bármi visszatérhet a régi kerékvágásba, hogy majd egyszer még úgy nézhetsz rám, mint még ártatlanságomban. S ha tudnád, mint kínoz az kétség, hogy talán már nem is vagyok érdemes a szerelmedre, sem erre az életre, hogy csak valami kegyetlen tréfa folytán tértem magamhoz, hogy az elérhetetlen utáni vágyódás kínozzon halálra büntetésül. Vajon a lelkem, melyet oly hevesen igyekeztem megvédeni, egy részét valahogy érintetlenül hagyni nekünk, elég lesz? Vajon képes lesz új erőre kapni, s kielégíteni szerelmünket? Mit gondolsz, megmenekülhetek? Önző módon úgy vélem, te vagy az egyetlen, aki segíthet ebben, az egyetlen, aki biztosíthat arról, hogy kikeveredem magam a bűntudat vádjai közül. De miért kárhoztatnálak erre, ha semmit sem garantálhatok érte? S ugyan mit adhatnék én még neked? Reményeidet talán a csalódások váltják majd fel, és semmiképp sem akarom, hogy ez miattam következzék be. Nekem már régóta fakó világunk vászna, s nem tudom, hogy valaha visszatér-e belém az a fény,

mely egykor elevenen lángolt, melyet oly hiányolsz. Azt kívánom, bár ne tépázott volna meg minket az élet. Habár azt mondtad, te mindennél jobban vágysz itt lenni velem, én jobban vágyom arra az életre, amiről kénytelenek voltunk lemondani, így egyszerre megmentőm és börtönőröm a múlt, arra emlékeztet, miért kiállt a szívem a leghangosabban, s mi az, amely oly távoli a számunkra. Szomjúság gyötör, látod, kedvesem. Ismeretlen fajta. Sosem szomjaztam a szerelmedre úgy, mint mióta nem töltesz el vele, természetesnek vettem összetartozásunk, s bár sose restelkedtem értékelni, s éreztetni veled, mégis, itt kellett rádöbbenem mit jelent igazán szükséget szenvedni. Kiállhatatlan kínok elé állított a háború, de mindet jobban elviseltem, mint a hiányod. Mindig kerültem annak gondolatát, hogy elveszthetlek, hogy rád törnek, vagy más pokoli dolgot művelnek veled, az meg sem fordult a fejemben, hogy engem veszejtenek el. De tudod, hamarost rájöttem, hogy azon már rég túl vagyunk, hisz azzal pusztítottak el, hogy elszólítottak mellőled. A legfájdalmasabb pontra tapintottak, s ezt képtelen vagyok megbocsátani magamnak. Sok bűnt elkövettem, régi világunk szerint, de mind közül ezt bánom a legjobban. Látod, mindketten csak fogadkozunk, hogy felvidítjuk a másikat, ahogy csak az erőnkből kitelik, és most mégis újfent csak kínozlak téged. De nem önt ez el téged reménnyel? Nem azt jelenti, hogy még nem adtuk fel? Ha háborgunk, szenvedünk, vágyódunk, akkor lelkünk még nem tette le végleg a lantot. A nővérke folyvást a sarkamban van, bosszantja, hogy oly hosszasan olvasom leveleid, s körmölöm válaszomat, de ő ezt nem értheti. Most éppen azzal rémítget, hogy átszállítanak egy valódi kórházba, mert itt nem biztosított az ellátásom, a feltételek, melyek a végső gyógyulásomhoz vezetnének. Hogy csak arra vártak, mikor leszek olyan állapotban, hogy mozdítható legyek. Egy csomag lettem, egy szállítmány, mit bár hozzád küldenének már. Hisz ez újabb várakozást jelent, külön töltött életünk meg-hosszabbítását. Hát tényleg nem értik meg, hogy már nem tehetnek értem semmit? Hogy én csak melletted találhatom meg a gyógyírt? Segítőszándékuk ellenére kegyetlenségnek élem meg marasztalásuk, akkor is, ha nem érem fel ésszel miféle segítségre szorulok testileg, de az bizonyos, hogy nem találok balzsamot a lelkem szűkölésére, amíg távol vagyok tőled. Bár ígérhetnék többet, bár én lennék az, aki téged megnyugtat, de a dolgok mostani állása szerint ez még várat magára. Arcátlanság, tudom, hisz eddig is oly sok időt áldoztál egy reménytelen, lehetetlen esetre, de, ha egyet kívánhatok, várj meg kérlek, ha idáig kitartottál, ne legyen hiábavaló az áldozatod. S cserébe én is megfogadom, ha ez lészen is utolsó tettem, de nem hagyom

el e földet anélkül, hogy még egyszer egymásra ne emelhetnénk a szemünket.

E levelet küldöm előfutárként, hogy felkészülj leendő érkezésemre, remélem, megbocsátasz, ha a továbbiakban nem bocsátkozom érzelgős részletekbe, mert szívesebben osztanám meg veled szemtől szemben érzéseimet, s így ösztönzöm magam, hogy mielőbb hazatérjek. Minden követ megmozgatok, hogy mielőbb utamra engedjenek. Nézd el nekem csapongásaim, a heves váltakozást a reményvesztettség és végtelen bizakodás között, állapotom miatt nem látom még tisztán jövendő helyzetünket, s belső világom rendezésre szorul. Az irántad való szerelmem az egyetlen, melyhez kétség sem férhet, s nem győzöm elégszer hangsúlyozni, mennyire vágyom megosztani veled, emiatt lehetsz oly biztos benne, hogy bármi áron kitaposom a hozzád vezető utat, ha addig élek is.

Csókol, a Te Arthurod.